

отпадане въ Adagio-то, настъпва една енергична реакция. Въ критическия моментъ на отчаянието, Бетховенъ напъва послѣднитѣ си сили за рѣшителна борба съ сѣдбата. Тази борба е изразена чрѣзъ буйния мотивъ — упорититѣ пасажъ въ 16-тини ноти, които завършватъ съ по два грѣмъвни акорди, прѣкъсвани внезапно (съ 16-тина паузи), като да се разбиватъ о нѣкоя скала. Тукъ Бетховенъ, като че ли е излѣлъ своя гнѣвъ и умраза къмъ свѣта и е нанесалъ страшно проклятие на цѣлия човѣчески родъ. Той обаче е безсиленъ въ неравната борба и слѣдъ бурнитѣ излияния, започва да плаче като дѣте, което моли за прошка майка си. Това е 2-ия мотивъ — една сантиментална и плачевна мелодия, която характеризира подобно настроение. По своята техническа трудностъ, Presto-то на „Лунната соната“ е единъ триумфъ на пианото.

2-а часть Allegretto-то има странно съотношение съ противоположнитѣ въ Adagio-то и Presto-то моменти. Въ него проблесва една искра отъ жизнерадостностъ, единъ свѣтълъ лъчъ въ мрачното настроение на Бетховена. Listz го характеризира като едно цвѣте между двѣ пропасти (es ist eine Blume zwischen zwei Abgrund).

Прѣвелъ отъ

„Beethoven, seine Kritiker und seine Ausleger“

г-нъ Дуяевъ.

